

FREDERIKSSUND KUNSTFORENING
1945 - 1995

50 ÅRS JUBILÆUM

Redaktion	Birger Kristensen Torben Hjort
Tekst	Lis Nielsen Alfred H. Lilliendahl Lejf Bjørner Emma Losecke Nielsen Søren Jensen Bert Walter Niels N. Elberling
Illustrationer	Th. Hagedorn-Olsen Ib Geertsen Jørgen Brynjolf Ulf Rasmussen Morten Nielsen Søren Jensen Helge Ernst Vibeke Alfelt
Tilrettelæggelse	Torben Hjort
Tryk og sats	Thorsgård Trykcenter

Forside: Th. Hagedorn-Olsen
Fragment af kunstforeningens
første udstillingsplakat 1945

Ib Geertsen 92

En nysgerrighed blev vakt

Kunstforeningens formand, Lis Nielsens forord.

Et museum er bygget, to kulturhuse er indviet, mange firmakunstforeninger er dannet. Folkeuniversitet, aftenskoler, billedskoler og interessegrupper arrangerer foredrag, kurser og udstillinger. Kommunale udvalg forskønner byen.

Frederikssund Kunstforening har – sagt i al ubeskedenhed – været ide- og samarbejdspartner i mange af disse projekter.

Som elev på Falkenborgskolen i begyndelsen af 50'erne fik jeg mine første kunstoplevelser via Frederikssund Kunstforenings udstillinger i »min« gymnastiksal. En nysgerrighed efter at få yderligere indblik i denne spændende verden blev vakt.

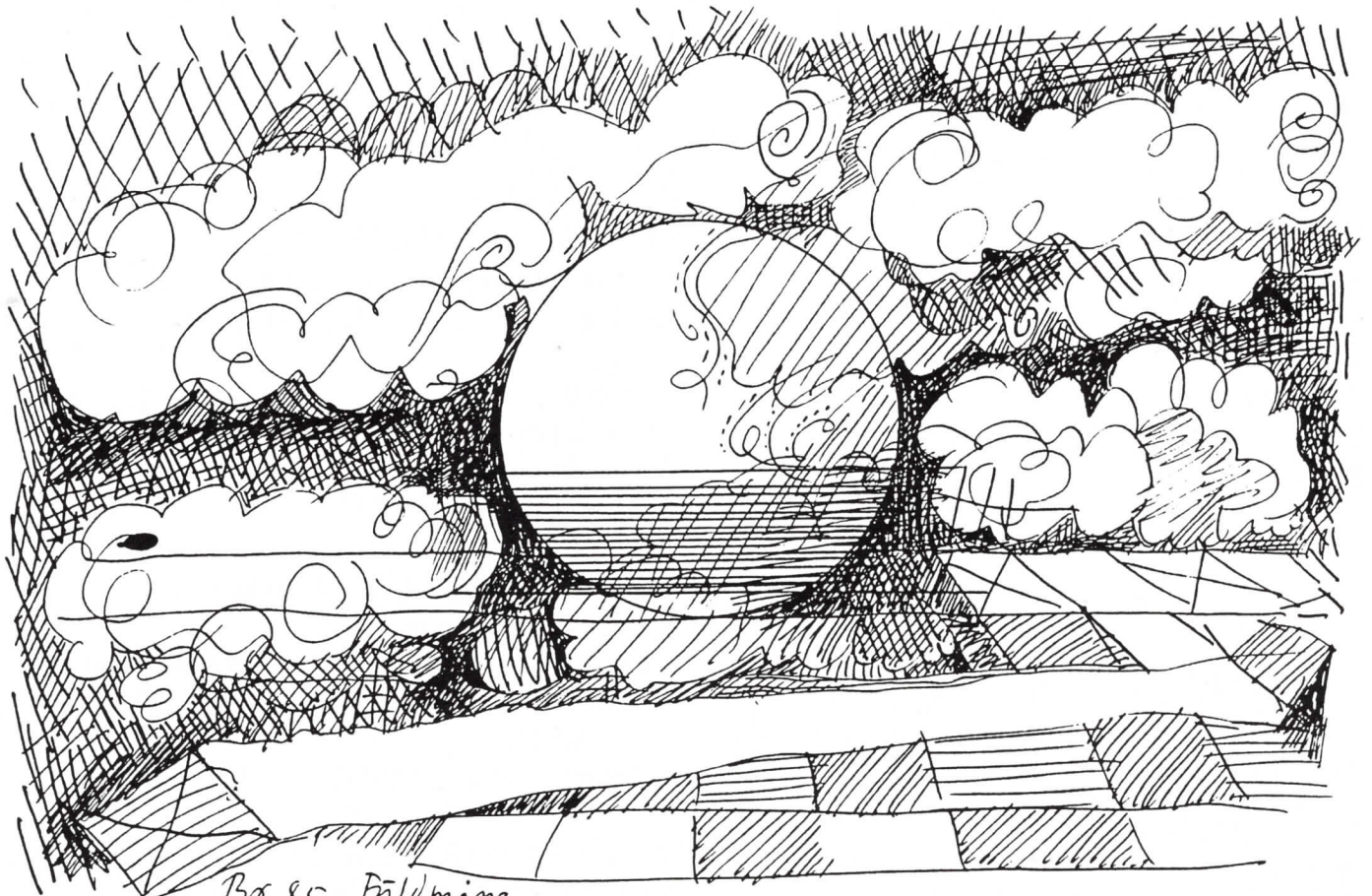
Fra min skoletid husker jeg også, at kunstforeningen inddrog musikken i sine kulturelle udfoldelser.

For at skærpe interessen for både udstillinger og musik

hos den yngre generation, uddelte foreningen fribilletter til skoleelever. Jeg husker tydeligt en klaverkoncert med Victor Schiøler som solist. Koncerten blev holdt i Hotel Isefjords store sal, både musikken og publikums fordybelse heri, fascinerede mig utroligt meget.

Også i mit voksenliv har jeg været heldig at møde mennesker, som gavmildt har delt ud af erfaringer, synspunkter og viden om det **at se**, således at mine oplevelser, når jeg **ser** er i stadig bevægelse – tak for det.

Frederikssund Kunstforening ser det stadig som sin fornemste opgave at vække og øge interessen for billedkunst, skulptur og kunsthåndværk, at komme med ideer, give inspiration og udfordre, kort sagt – at stimulere det professionelle kulturliv i byen.

Br.85 Fildmáne

Jørgen Brynjolf 86

Kunst

... Dette kuriøse ord,
dette – let henkastede – tungt vejende –
fuldt af lyst – og lidelse.
De håbløses håb.
Hvis kunsten er et kald,
da er det et kald som menneske,
groet ud af kampens vilkår og krav.

Dyre ord
i en deflationstid
der ligner et digt.

Skrig fra rama.
Rådvilde forsøg på at redde ansigtet
under ordets afglans.
(Om farverne er skønne er altid en skønssag).
Formens fallitbo
låner lysets liv
så farverne synger i sindet.

Det hænder hånden er heldigere end hensigten
så det uudsigelige ser ud som det siges.

Forklaring er formålsløst:
»Her er intet for forskeren at fiske –
men følelsen fornemmer hvor langt nerven går«!

Se selv!

Alfred H. Lilliendahl

COBRA maleren, København,
har digtet om begrebet kunst

En veterans erindringer

Leif Bjørner, Frederikssund, om kunstforeningens første år.

»Onsdag den 31. Januar 1945 holdtes hos Arkitekt Sv. Drews Schrøder, Jernbanegade 19, et Møde, hvor man drøftede Muligheden for Stiftelse af en Kunstforening i Frederikssund og Omegn, hvilket der i nogen Opsatser i »Isefjords-Posten« har været slaaet til Lyd for«.

Sådan begynder Frederikssund Kunstforenings protokol. Det er redaktøren for de konservatives talerør i Frederikssund »Isefjords-Posten«, Johs. E. Hagelsten, der fører pennen. Han er ubeskeden nok til indledningsvis at sikre, at eftertiden ikke skal glemme, at hans avis havde en finger med i spillet, da Frederikssund og Omegns Kunstforening så dagens lys.

Foruden redaktør Hagelsten og arkitekt Schrøder deltog manufakturhandler Knud Møller, billedhugger Emanuel Nielsen og maleren Ernst Syberg i mødet den 31. januar. De fem herrer besluttede at »udfærdige en Henvendelse, som det vedtoges at udsende dels til direkte Interesserede og dels til Repræsentanter for forskellige Fag og Brancher, i alt 50«.

Henvendelsen inviterede til et orienterende møde på Hotel Frederikssund. Mødet blev holdt den efterfølgende onsdag den 7. februar og det blev besluttet, at der skulle holdes stiftende generalforsamling på Hotel Frederikssund den 23. februar.

Jeg husker ikke, om initiativtagerne til kunstforeningens oprettelse, regnede mig blandt de særligt interesserede, men jeg deltog i den stiftende generalforsamling. Her blev jeg bragt i forslag, da der skulle vælges medlemmer til foreningens første bestyrelse, men måtte, ligesom kunstmaleren Hjalte Skovgaard, tage til takke med valget som suppleant.

I protokollen kan jeg se, at redaktør Hagelsten ikke fandt anledning til at notere mit stemmetal.

Han mente nok ikke det var nødvendigt. Som søn af en erklæret kommunist, havde jeg sikkert »en rem af huden«, og i borgerlige kredse var det ikke godt, slet ikke nu, hvor krigen var ved at være slut.

Frederikssund Kunstforening startede sin udstillingsvirksomhed samme forår. I påsken 1945 blev der på Frederikssund Private Realskole holdt en udstilling af »Kunst i privateje i Frederikssund og Omegn«, og om efteråret, i skolernes efterårsferie, var det de lokale kunstnere, der blev inviteret til at udstille.

Mit første møde med en kunstner havde jeg i begyndelsen af 1930'erne, da jeg stod model for billedhuggeren John Galster på Charlottenborg. Tro det eller lad være. Dengang var jeg sportsmand, bl.a. marathondløber. Min krop var så atletisk, at Galster betalte mig for at stå model til figuren Helge i dobbeltskulpturen af kongesønnerne Roar og Helge, der siden blev opstillet på Stændertorvet i Roskilde.

Mit første venskab med en kunstner fik jeg i 1936 med Carl-Henning Pedersen. Vi var begge elever på Borup Højskole. Sammen udgav vi vores eget kulturpolitiske blad »Ilden«, hvor jeg bl.a. skrev: »Hvorfor interessere sig så meget for flæskepriser, når kulturen ikke tages under overvejelse«.

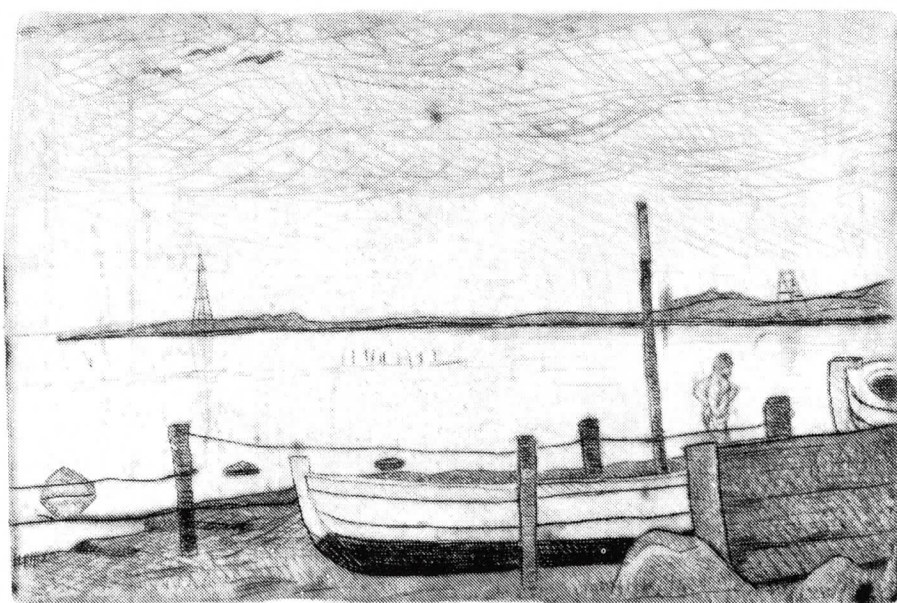
Da jeg en halv snes år senere, som skibstømmer på skibsværftet i Frederikssund, mødte op til den stiftende generalforsamling i kunstforeningen, var det på ingen måde for at infiltrere byens borgerskab, men for at være med til at give borgerne i Frederikssund mulighed for at stifte bekendtskab med billedkunsten og at give unge billedkunstnere mulighed for at vise deres arbejder i Frederikssund.

Alle var ikke lige begejstrede for det progressive og banebrydende. Jeg husker en udstilling på Falkenborgskolen, hvor jeg havde formået min ungdomsven Carl-Henning Pedersen til at deltage. Hans billeder vakte godt nok opmærksomhed, men da udstillingen var slut, havde Carl-Henning intet solgt. For at give frederikssund-borgerne en chance til at besinde sig, aftalte jeg med tobakshandler Kjær Madsen, der også handlede med kunst i sin forretning »Tobakshuset« i en nu nedrevet bygning i Østergade, til at udstille et par af Carl-Hennings billeder. Det kom der heller ingen handel ud af. Ingen frederikssund-borgere benyttede sig af lejligheden til at erhverve dansk verdenskunst ved Frederikssund Kunstforenings mellemkomst.

I dag kan jeg se tilbage på 50 års medlemskab af Frederikssund Kunstforening. jeg har været medlem af bestyrelsen og i årene op til foreningens 25 års jubilæum og i selve jubilæumsåret var jeg foreningens formand.

Selv om jeg aldrig selv har forsøgt mig som tegner eller maler, har jeg altid befundet mig godt sammen med kunstnere. Jeg har haft den glæde at kende mange af dem, der berømmes i dag, og brugte også mine personlige kontakter til disse kunstnere, for at få dem til Frederikssund og præsentere deres kunst på udstillinger arrangeret af Frederikssund Kunstforening.

Det er jeg godt tilfreds med, for billedkunst er kultur, og jeg synes stadig, at det er vigtigere at beskæftige sig med kultur end med flæskepriser!

Ulf Rasmussen 93

Aften Marballe

Ulf R.

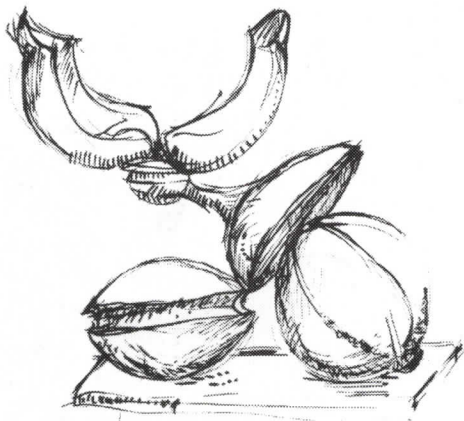
Et nødvendigt aktiv

Emma Løsecke Nielsen, maler og kunstpædagog i Frederikssund,
om en kunstforenings betydning.

Kunstforeninger kan – hvis de gør det godt – forøge udstillingsmulighederne i lokalområdet. Gode aktive kunstforeninger kan til tider også være en mellemstation til museer og gallerier, og kan også hurtigt vise nye tendenser i kunsthivet, hvis modet er til stede.

Kunstforeninger er et nødvendigt og absolut aktiv, når der skal holdes liv i et kunstnerisk miljø i et lokalområde, fordi kunstforeningen er opsat på at bringe kunsten ud til medlemmerne og lokalmiljøet iøvrigt.

Ved at gøre en aktiv indsats for at »markedsføre« kunsten, åbnes der også mulighed for salg af værker til en bredere kreds end den, som den udstillende kunstner vil kunne nå ved egen hjælp.

Morten Nielsen

Morten Nielsen 81

Et salg er af vital betydning for en kunstner. Det er altid forbundet med en udgift for kunstneren at åbne en udstilling, uanset om udstillingsstedet eller kunstforeningen afholder udgiften til transport, fernisering m.v.

Klargøring af værkerne skal altid tilpasses til den aktuelle udstilling og det koster noget – både tid og penge. Kunst tager tid. Ofte meget mere end folk tror. Sammenligningen mellem prisen for en sofa og et kunstværk er ikke ualmindelig – og som oftest falder det ud til fordel for sofaen. Så bli'r der kun råd til en plakat over sofaen.

Kunstnere skal kunne leve af deres kunst. Ellers bliver udstillingerne overladt til den rene amatørisme. Det er hverken godt for kunstnerne, amatørerne eller publikum.

En god kunstforening viser, hvad der rører sig i kunsten her og nu – både det, som ikke er det sidste nye, men sandelig også noget af det aller nyeste. Med en sådan udstillingspraksis medvirker kunstforeningen til at formidle kunsten frem til sine medlemmer og til byens borgere generelt, og deltager herved på lige fod med museer og kunstinstitutioner med at vise, hvad der sker i Danmark på kunstfronten.

Det er derfor vigtigt, at kunstforeningen bruger energi på at finde gode »emner« frem og samtidig sikrer en vis variation gennem vekslen mellem de forskellige kunstneriske udtryksformer.

Det er en kedelig kunstforening, som ikke tør prøve noget – i skræk og rædsel for at medlemmerne ikke kan lide det.

Man er vel medlem af en kunstforening for at få nogle nye kunstoplevelser i sin egen by.

Spørgsmål til en kunstner

Søren Jensen, Billedhugger, opvokset i Frederikssund,
besvarer 3 spørgsmål.

Hvor ser du kunsten bevæge sig hen for tiden?

Det har været et generationsudtryk, at man ikke skulle male. Mange kunstnere har defineret sig væk fra malerkunsten som en slags »ikke-maler«. Det er bl.a. på den baggrund man skal se »den væltede bus på Kongens Nytorv«, »Griselagtningen i Esbjerg« og »De udstoppede labradorhvalpe i Nikolaj Kirke«.

Griselagtningen er en gentagelse af Bjørn Nørgårds hestelagtning i midten af 60'erne, nu uden politiske undertoner. Det er et forsøg på nationalt i lille Danmark at lave det samme, som man har set en masse eksempler på – på den internationale kunstscene.

»Den væltede bus« er et slags citat fra sidste Dokumenta-udstilling i Kassel i Tyskland.

Hvad angør de udstoppede »labradorhvalpe«, så har jeg sådan set kun den kommentar, at det bli'r ikke nødvendigvis god og spændende kunst – blot fordi man ikke har fattet penslen.

Er den kunstneriske udvikling gået i stå?

Der har været en afmatning i interessen for og afsætningen af kunst op gennem 80'erne – både nationalt og internationalt. Det har medført, at mange kunstnere har ræsonneret, at man ligeså godt kunne lave noget kunst uden at tage hensyn til om kunstværket var salgbart – ja, som provokation har man set flere eksempler på kunstværker – bl.a. installationer – som kunstneren på forhånd har vist var usælgelige.

Provokationerne må siges at være lykkedes, fordi den udstillede kunst er rykket ud fra museerne og ind i medierne, bl.a. TV, hvilket har medført at den stærkt provokerende kunst nu har fået en langt større bevågenhed.

Denne udvikling har så haft en virkning tilbage på museerne, som nu er blevet meget interesseret i den provokerende installationskunst – netop på grund af den store publikumsinteresse.

Hvordan overlever du som kunstner?

Ja, det er meget sjovt du spørger om det, for rent faktisk har situationen så småt begyndt at vende sig. Behovet for kunstværker synes at være stigende, og det viser sig både ved, at der er kunstformidlere, som efterspørger værker med henblik på salg, og flere personer, som er interesserede i at købe. Og det er ikke kun personligt, jeg oplever dette forhold – det er en hel generel vurdering.

Jeg kan kun se denne udvikling som et tegn på, at de forskellige kunstudtryk vil blive mere ligeværdigt opfattet fremover.

Søren Jensen 94

Mangfoldighed er styrke

Bert Walter, aktiv bruger
af Frederikssund Kunstforening, reflekterer:

I en jubilæumsstund vil det være på sin plads at standse op og fundere over, hvad man som bruger af en særdeles aktiv kunstforening får ud af at være medlem, udover naturligvis muligheden for at erhverve kunstværker.

Er det at være medlem af en kunstforening noget man bør være – af lokal vane – eller fordi, det byder på oplevelser, man ikke vil være foruden.

En opfordring til, som bruger, at deltage med et indlæg i jubilæumsskriftet, giver det en pligt til at konkludere? Med risiko for at blive fastlåst i modsætning til kunstens ide.

Den lange række af udstillinger af udøvende kunstnere, der her har fået lejlighed til at præsentere deres værker, har naturligvis været af højst forskellig art. Nogle har man ikke brudt sig om, og andre har man været begejstret over.

Og dette er nemlig sagen. En kunstforening må ikke fryse fast i enten lokale kunstnere, eller i de såkaldte anerkendte. Netop mangfoldigheden er og må være kunstforeningens styrke.

Den må tilstræbe at vise, hvad der rører sig.

At gøre det til en oplevelse at gå på udstilling. Og at mødes til en fernisering. Og dette har det været – især når også kunstneren har været til stede.

Oplevelsen ved at mødes med personen, der har frembragt værkerne er af stor betydning. Og ender et af værkerne i hjemmet eller måske på virksomheden, vil det have et større indhold, når man har haft personlig kontakt med kunstneren, eller kunsthåndværkeren for den sags skyld.

Kunst skal føles og opleves og være noget for en.

Og væsentligt er det, at kunstforeningens formål er at vise kunst, og ikke at sælge – for dertil har vi gallerierne – omend udstillerne givetvis håber på at afsætte mest muligt.

Og vor skattede kunstforening har da også i årenes løb været på forkant med at introducere kunstnere på et tidligt stadium, og også de, der måske aldrig er blevet »noget stort«.

»Noget stort«. Hvem eller hvad er det egentligt, som bestemmer det?

Er det de såkaldte kendere, eller de tillæste, der er bed-revidende, udfra hvad andre har nedfældet.

Behøver kunst at forstås? En kunstner har måske en ide med sit værk, og måske går meldingen ind hos betragteren. Men betragterens egen oplevelse fra hjerne til hjerte – er den oplevelse ikke mindst så vigtig. Og uden oplevelse – positiv som negativ – er det da kun dekoration

Og hvor går så grænserne for kunst. Rækker de så vidt som til også at omfatte godt håndværk – kunsthåndværk. Hvem kan afgøre hvor skellet går? Også kunsthåndværkerens viden og evner til at beherske et materiale, kan give betragteren en ubeskrivelig oplevelse og ejertrang.

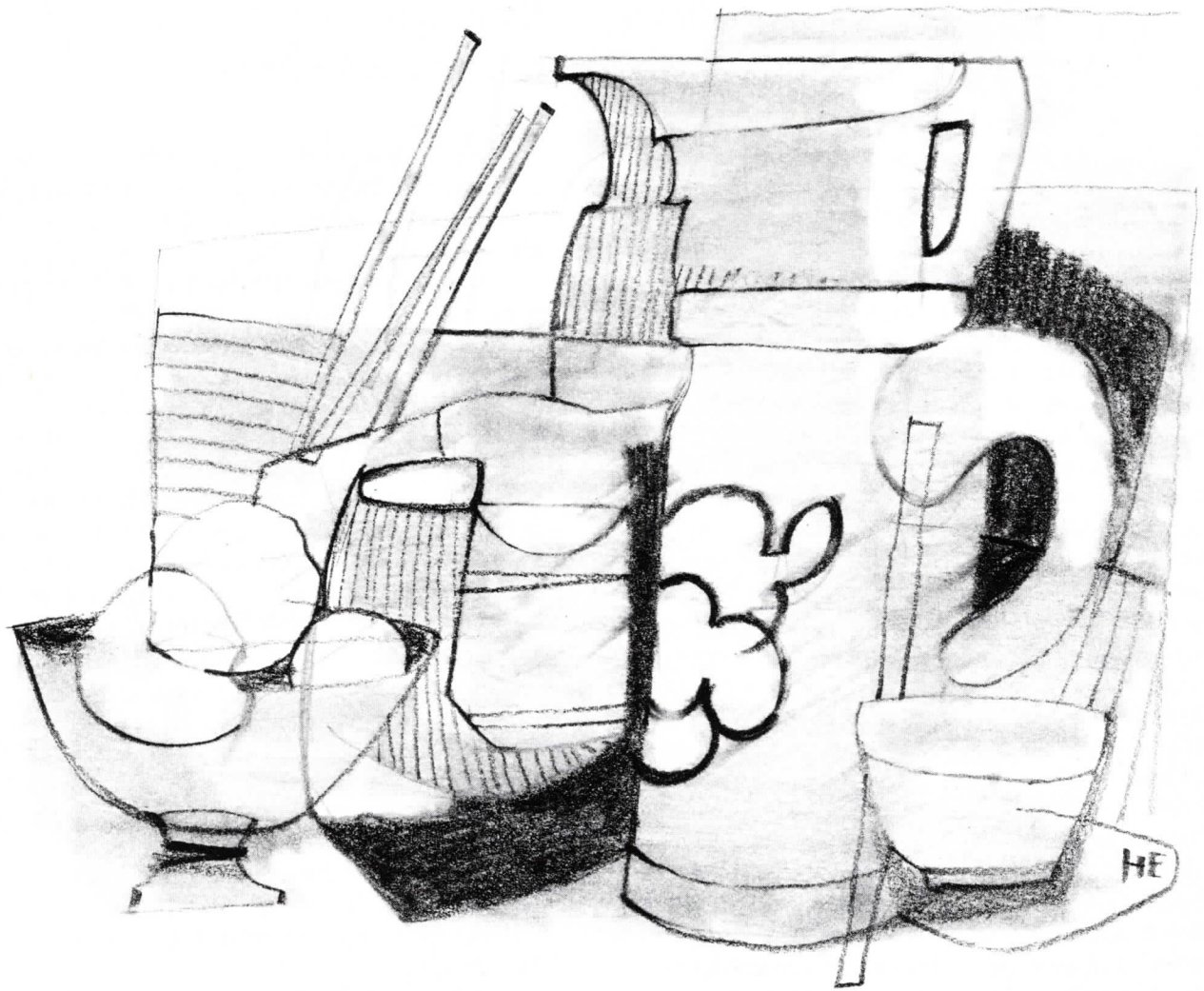
Det er den frie udfoldelse af kunst med mening, der giver den personlige oplevelse.

Og disse oplevelser har vor kunstforening formået at give.

Skam får den, som ikke benytter sig heraf.

Med tak for god indsats.

*At opleve stemning og menneskets sind
udøvet i kunst,
hvor dets mening går ind
– skaber nydelsens værk,
der giver en gunst
uundværlig for krop og sjæl.*

Helge Ernst 84

Kunstens nødvendige forudsætning

Niels H. Elberling, forstander på Kunsthøjskolen Thorstedlund, Frederikssund, kigger frem mod og ind i næste årtusinde.

Tid er tankespind – et menneskabt, praktisk panderi! Velegnet til måltider, aftaler og infrastruktur. Men tiden opdeler, hvad der var forenet, styrer og regulerer – skaber både forventninger og frustration.

Vi siger, at vi står foran et nyt årtusinde – og frygter ikke at blive færdige med dét, vi har vedtaget skal nås inden milleniet. Og frygter endnu mere, hvad der skal ske, når det nittende århundrede er forbi.

Men universet er ligeglad med menneskenes tid, og tusindårsskiftet har ingen betydning her. Kun i vor lille »andedam« er der røre og snadren – og problemerne er reelle nok; men det er de på trods af sekelskiftet, ikke på grund af det! Alligevel skal det nok vise sig, at alene vore negative forventninger vil øge problemernes antal og alvor.

Hvad ved vi?

Om det danske samfund ved vi f.eks., at der i år 2010 vil være flere »nydere« end »ydere« – færre producerende end ikke-producerende! vi ved, at der i de næste 10 år er et fald i ungdomstallet på mellem 11.000 og 15.000 pr. år! Samtidig øges antallet af pensionister med henved 18% om året. Selv uden at skele til antallet af arbejdsløse, kontanthjælpsmodtagere, førtidspensionister, efterlønnere og invalidepensionister, vil der i 2010 være et numerisk flertal af ikke-producerende danskere.

Forestiller vi os nu, at de »nydende« politisk kan finde sammen om blot en enkelt sag: forsvaret af deres økonomiske interesser, rummer det nogle interessante konsekvenser for det danske demokrati. Vil de producerende mon finde sig i, at store dele af deres arbejdsfortjeneste disponeres af de ikke-producerende til ældreomsorg og aktiviteter?

Vi ved, at større sundhedsbevidsthed, miljøforbedring og såvel etableret som alternativ sygdomsbehandling bidrager til længere og mere aktive liv. Det vil sige, at fremtidens ældre vil leve længere og være mere aktive – og krævende! Er det mon derfor, der allerede nu er så megen diskussion om aktiv dødshjælp?

Vi ved også, at trods gode pensioner, øget sundhed og et længere og mere aktivt liv, øges den oplevede livskvalitet ikke!

Flere og flere mennesker føler ensomhed, tomhed og meningsløshed.

Derfor går flere og flere mennesker i terapi og/eller behandles af en voksende skare af psykologer, terapeuter og psykiatere.

Vi ved endelig, at pension, motion og terapi alene ikke løser problemerne.

Derfor satser vi voldsomt på kulturlivet – i bredeste forstand. De mange uddannelses tilbud er ikke udelukkende et svar på borgernes ønske om at dygtiggøre sig. De er i høj grad også et alibi for at bryde ensomheden; et redskab for at skabe kontakt og forbindelse mellem mennesker, som ikke »har tid« eller måske evner for normale, mellem-menneskelige relationer.

Og den megen underholdning opfylder ikke alene borgernes ønske om berigelse og udfordring i fritiden – men er måske først og fremmest et tilbud om tidsfordriv (vi siger: slå tiden ihjel!)

Og et blomstrende foreningsliv er næppe blot et tegn på, at mennesker brænder for ideer og aktiviteter, men er måske i lige så høj grad et symbol på, at vi har ladet tiden styre os fra nødvendighed ind i kedsomhed.

Nødvendighedens årtusinde

Jeg ønsker for vort samfund, at vi kan genfinde nødvendigheden. Ikke den gamle, som hvilede på hårdt, nedslidende arbejde, fattigdom sygdom og tidlig død. Men en ny nødvendighed, som tager udgangspunkt i en global samvittighed – et medansvar for hele kloden og alle dens folk. En nødvendighed, som bringer mennesker sammen af lyst til i fællesskab at udvikle, løfte opgaver, bære ansvar, skabe og udføre aktiviteter.

Jeg ønsker et bredere defineret kulturliv, hvor alle snart er tilskuere, snart deltagere. Jeg ønsker kunstnerisk skaben af mennesker, som slet ikke kan lade være; som drives af nødvendighed for at udtrykke sig, fordi de har noget på hjerte.

Jeg ønsker en kunst som ikke begrundes i en spidsfindig pointe og måler sin succes i provokationens størrelse – eller publikumstal.

Slut derfor med døde grisekroppe i montre og fåreøjne i reagensglas! Den indre nødvendighed for samvær og samhørighed finder udtryk i glæde og begejstring.

I denne glæde og fælles skabertrang ligger et folkeligt kulturliv, som bærer kimen til løsningen af de andre problemer: Et rigt indre liv, rigdom i fællesskabet med andre, og rigdommen i det begejstrede udtryk begrænser automatisk materiel grådighed – for her findes den ægte lyst til at dele af den oplevede overflod med de andre.

I en sådan udvikling er der også plads til nødvendigheden af at åbne grænserne for andre kulturer og mennesker fra de dele af kloden, hvor nød og strid hersker. I en sådan udvikling er der ingen nidkær vogten af særinteresser og materiel millimeter-retfærdighed.

I en sådan udvikling skaber livet kultur – og kulturen liv. Og liv er også kunstens nødvendige forudsætning.

Vibeke Alfelt 85

Et tilbageblik

Glimt fra 50 års kunstformidling.

23. 2. 1995: Foreningens bestyrelse:
Lis Nielsen, formand · Emma L. Nielsen · Inge-Lise Øhrberg · Hans Worch Christensen · Ruth Sandstrøm Sørensen · Torben Hjort · Oscar Larsen og Anna Nielsen.
Frederikssund Kunstforening holder 50 års fødselsdag på Restaurant Kalvø. Foreningen har 240 medlemmer og årskontingentet er kr. 150,-.
- 1994: *Alfio Bonannos* Land Art-udstilling i Langes Magasin er optakt til Land Art-projekt i Græse Bakker.
- 1993: *Ulf Rasmussen* fylder 80 år og udstiller i Langes Magasin.
- 1992: Udstilling af kunst fra Vilnius. Foreningen donerer 10.000 kr. til elever på kunstakademiet i Vilnius.
Th. Hagedorn-Olsen fylder 90 år og udstiller i Langes Magasin.
Forfatteraften med *Klaus Rifbjerg*.
- 1991: *Gerda Rytter* fylder 90 år og udstiller i Langes Magasin.
»Kultur på tværs af fjorden«. Forrygende dage med *Bellmann, Taube, Zorn* og koncert på Willumsens museum.
- 1988: Formandsskifte. *Lis Nielsen* afløser *Torben Hjort*.
- 1987: *Niels Nielsen* fylder 70 år og udstiller i Langes Magasin.
- 1985: Langes Magasin indvies og *Ove Køser* er Kunstforeningens første udstiller på stedet.
Vibeke Alfelt og *Bodil Bødtker-Næss* udstiller på Willumsens museum.
- I perioden 1981-91 er der livlig udstillingsvirksomhed, hvor bl. a. kunstnere som
Hans Berg, Preben Køie-Nielsen, John Rud, Herold G. Kristensen, Ole Kortzau, Ib Spang Olsen, Jørgen Brynjolf, Bernhard Lipsøe, Lars Åkirke, Anne Tholstrup, Palle Nielsen, Annelise Kalbak, Amariel Nordoy, Bjørn Nordahl og Tove Hummel udstiller i Bibliotekssalonen og Langes Magasin.
- 1984: Formandsskifte. *Torben Hjort* vælges som formand ved *Sv. Åge Molls* død.
Ulf Rasmussen og *Helge Ernst* udstiller på J. F. Willumsens museum.
- 1982: *Th. Hagedorn-Olsen* fylder 80 år, udnævnes som æresmedlem og Familien Hagedorn udstiller på J. F. Willumsens museum.
- 1981: Årskontingentet forhøjes til kr. 60,-.
Niels og *Morten Nielsen* udstiller på J. F. Willumsens museum.
- 1979: Formandsskifte. *Sv. Åge Moll* afløser *Edith Winge*. Fortvivlede udstillingsforhold drøftes stadigvæk.
- 1974: Formandsskifte. *Edith Winge* afløser *Jan Weiss*.
- 1973: Formandsskifte. *Jan Weiss* afløser *Henrik Skalts*. Aktiviteterne kører på lavt blus.
- 1971: Formandsskifte. *Henrik Skalts* afløser *Leif Bjørner*.
- 1970: 25 års jubilæum og mange planer om jubilæumsaktiviteter bliver ikke til noget.
- 1968: Formandsskifte. *Leif Bjørner* afløser *Th. Hagedorn-Olsen*. Fortvivlede udstillingsforhold.
- 1966: Formandsskifte. *Th. Hagedorn-Olsen* afløser *Povl Larsen*.
- 1965: 20 års jubilæum. På 20 år har foreningen holdt 42 udstillinger. Der er planer om at etablere kunsthandel i samarbejde med Håndarbejdets Fremme.
- 1964: *Broby Johansens* foredragsrække et tilløbsstykke.
- 1963: Frederikssund Kunstforening opgiver musikken. Opfordrer til dannelse af selvstændig musikforening.
- 1961: Jazzkoncert på J. F. Willumsens museum.
- 1960: Koncert til fordel for J. F. Willumsens museets Stolefond indbringer 1.749 kr.
Emanuel Nielsen fylder 70 år og udnævnes som æresmedlem.

-
- 1959: Formandsskifte. Maleren *Povl Larsen, Veksø*, afløser *Knud Møller* som formand.
Med startkapital på kr. 200,- oprettes *J. F. Willumsens Stolefond*.
- 1958: Formandsskifte. Manufakturforhandler *Knud Møller* afløser *Emanuel Nielsen* som formand.
- 1957: *J. F. Willumsens* museum indvies.
- 1955: Frederikssund Kunstforening arrangerer udstilling sammen med Foreningen Norden og Frederikssunds svenske og finske venskabskommuner. Foreningen har 138 medlemmer.
- 1954: Frederikssund Kunstforening holder sin første kammerkoncert på Hotek Isefjord. *Karl Bjørnhof* kommenterer.
- 1953: På byrådets opfordring arrangerer kunstforeningen *J. F. Willumsen*-udstilling på Falkenborgskolen.
- 1952: Formandsskifte. *Emanuel Nielsen* afløser *Knud Møller* som formand.
- 1951: Formandsskifte. *Knud Møller* afløser *Th. Hagedorn-Olsen* som formand.
- 1950: *J. F. Willumsen* udnævnes som Frederikssund Kunstforenings første æresmedlem.
- 1947: Formandsskifte. *Th. Hagedorn-Olsen* afløser *Hans Holten Långe*.
Første drøftelser om et *J. F. Willumsen* museum i Frederikssund.
23. 2. 1945: Frederikssund Kunstforening holder stiftende generalforsamling på Hotel Frederikssund. 40 medlemmer fastsætter medlemskontingentet til kr. 8,-.
Foreningens bestyrelse:
Hans Holten Lange, formand · *Emanuel Nielsen* · *Sv. Drews Schrøder* · *Jørgen Kortzau-Hansen* · *Th. Hagedorn-Olsen* · *Hjalte Skovgaard* og *Leif Bjørner*.

83 Hagedorn-Olsen 83

Hagedorn-Olsen 83

Tak til Frederikssund kommune · Unibank · Mangor & Nagel A/S · Anker Hansen & Co A/S · Thorsgaard Trykcenter uden hvis støtte udsendelsen af dette festskrift ikke havde været muligt.